

Момчето яло, яло —
наситило се. Тръгнало
пакъ. Вървѣло, вървѣло
— замръкнало. Отбило
се да пренощува въ ед-
но ханче.

То седнало на една
маса, постлало кърпич-
ката и рекло:

— Кърпичке, дай да
ямъ!

Докато издума, предъ
него се наредили все ху-
бави гостби. Смаяли се хората въ ханчето. Момчето ги
поканило. Нагостило ги багато.

— И това чудо не бѣхъ виждалъ! — рекълъ ханд-
жията. — Кърпичка гостби да дава! Отде я взе, бре мом-
че? Има ли нѣкжде да се продаватъ?

— Вѣтърътъ ми я даде.

— Добъръ подаръкъ! — обадила се ханджийката.
— И цартъ би ти завидѣлъ!

Нахранило се момчето. Прибрало кърпичката. Оти-
шло да спи.

Презъ нощъта ханджийката каза на мъжа си:

— Мъжо, да вземемъ на момчето кърпичката. Нѣма
да работимъ, а богатство ще трупаме. „Дай, кърпичке,
ядене! — На. Дай, кърпичке, пиене! — Готово“. Ще под-
насяме на хората и безъ трудъ пари ще печелимъ!

Като заспало момчето, жената влѣзла при него,
взела кърпичката отъ пояса и му оставила друга кър-
пичка.

Тръгнало си на сутринъта момчето. Стигнало до
тѣхната къща и още отъ вратата завикало:

— Мамо, да видишъ каква кърпичка ти нося! Даде
ми я вѣтърътъ. Нѣма вече да мѣсишъ и готвишъ!

— Каква кърпичка, синко. Дай да я видя!

Момчето извадило кърпичката. Постлало я на стола
и рекло:

— Кърпичке, дай да ямъ!

Кърпичката нищо не дала.

— Кърпичке, чувашъ ли? Дай да ямъ!

